

Abstrakt

Cílem této práce bylo zjistit, jakým způsobem zobrazují normalizační seriály scenáristy Jaroslava Dietla ženy a ženská témata. Zaměřila jsem se na televizní seriály 70. a 80. let, jejichž příběh se odehrává v době, kdy byly natočeny. Nejprve jsem si stanovila deset tzv. modelových situací na základě odborné literatury. Na vybrané ženské postavy v seriálech jsem je následně aplikovala a zaznamenávala, zda byly situace popřeny (hrdinka byla zobrazena stereotypně), nebo naplněny (hrdinka byla zobrazena odlišně). Podobný systém jsem aplikovala i na deset dobových filmů, abych mohla v závěru srovnat nejen jednotlivé postavy a Dietlovy seriály, ale i jeho dílo s tehdejší tvorbou. Provedenou analýzou jsem zjistila, že Jaroslav Dietl naplňoval stereotypy panující o tehdejších ženách, ovšem nepříliš výrazně. Poměr postav, které se vymykaly zažitým představám, vůči stereotypním byl zjištěn 26:34 (zaokrouhleně 0,76). V jeho tvorbě se opakovaně objevuje archetyp dobromyslné hrdinky pohybující se výhradně v domácím prostředí. Bývá zobrazovaná jako submisivní žena s manželem a dítětem či dětmi, pro niž je rodina jednou z nejdůležitějších hodnot. Dalším zjištěním je, že Dietlova tvorba nabízí několik výrazných hrdinek, které se odlišují od ostatních, a to: Alžběta Čeňková, Dana Králová (obě seriál Nemocnice na kraji města) a Ivana Pešková (seriál Inženýrská odysea). Zmíněný seriál Nemocnice na kraji města je pak jediným, kde takové zobrazování ženských postav převládá nad stereotypním. Odlišnost hrdinek je dána nejčastěji vzděláním, zaměstnáním, ambicemi a chápáním konstruktů manželky a matky. Výsledky této práce umožňují srovnávání s dalšími seriály a filmy 70. a 80. let a mohou posloužit jako podklad pro zevrubnější analýzu role a zobrazování ženy v dobách normalizace.